

Frederikke Vestergaard.

Sygeplejerske.
Udsendt til Nigeria 1965-2006
for Mission Afrika
Ulønnet konsulent for sundhedsarbejdet
i Dakka.
Bor nu i Danmark

Kære SMF Venner

Jeg er blevet pensionist på halv tid, og så er jeg ellers stadig i mit gamle arbejde på Klinikken i Dakka i tørtiden og lidt på møder i Danmark resten af året.

Jeg har ikke været flink til at skrive til bladet så derfor lidt om, hvad jeg har lavet.

Da jeg blev bedt om at starte et nyt sted i 1988 i et muslimsk område, forlangte jeg at få 10 nigerianske missionærfamilier med mig, og det blev straks bevilget af kirken i Nigeria.

En nigeriansk missionær er typisk en kateket, der er uddannet på en af kirkens bibelskoler. De kan noget, som vi danskere ikke kan. De bor i landsbyen sammen med de lokale på samme vilkår som dem, vi gerne vil nå med evangeliet. De er hurtige til at lære sprog, og de lever af at dyrke landbrug lige som de andre i landsbyen.

Det var en stor udfordring at få dem transporteret ud til de landsbyer, hvor de skulle arbejde. Nogle kunne jeg køre hele vejen, andre kun halvvejs, og så var der dem, der måtte gå.

Min første opgave var at holde et kursus for dem om sundhed og sygdomme. Lære dem op til at kunne behandle for malaria,

dysenteri, ormesygdomme, tropesår og lignende, for de var jo afskåret fra medicinsk hjælp i flere måneder i regntiden.

Vi startede med en rund hytte til klinik, men patienterne kom jo ofte langvejs fra, så vi måtte bygge en større klinik. En hytte mere og senere et hus med fem sygestuer til indlagte patienter. Nærmeste by, hvor der er et hospital, ligger 80 km. væk, og da vejen er meget dårlig, tager det 3 til 4 timers kørsel at nå dertil. Der var en gang, jeg ikke kunne forstå, at afrikanerne opgav afstand i tid og ikke i km., men det gør jeg nu. Den første tid boede jeg i et græsmåtteskur. Senere fik jeg et lærerværelse på den kommunale børneskole, så der var tilskuere fra kl. 6 morgen, til det blev mørkt om aftenen. Det kunne jeg bare ikke klare, så jeg flyttede ind i to forladte hytter, hvor der havde boet en kateket. Jeg måtte have en bedre bolig, dersom jeg skulle klare arbejdet. Da jeg omsider fik en byggetilladelse, kom vores arkitekt fra Numan og hjalp mig med at få lavet en tegning, men opsyn med byggeriet, skaffe materialer til byggeriet og holde styr på regnskabet måtte jeg selv klare. Tag-spærene blev lavet på værkstedet i Numan og ankom på en lastbil. Det var en rigtig stor hjælp. Det følgende år var der så brug for en større klinik, to gæsteværelser/-huse. Dernæst var det præsten, der skulle have et hus o.s.v.

Byggeriet kom til at fylde meget, dels fordi det var hårdt arbejde, både at se efter murer, tømrer og arbejdere, skaffe materialer og så hente vand fra floden til byggeriet.

Jeg fik hele tiden netop så meget hjælp, som jeg havde brug for. På en byggeplads 15 km. fra Dakka var der nogle danskere (Thyboer), som arbejdede for et firma i Thisted. De lod deres lastbil levere det cement, jeg skulle bruge og to store læs sand. En traktorfører fra samme firma kørte stenene til byggeriet op fra floden. En kateket, der var lokal kendt, kunne hjælpe mig med at finde arbejdere, og hvad vi havde brug for at købe lokalt. Gud vidste, hvad vi havde brug for hele tiden.

Kliniklederen Ibrahim

Da jeg skulle til at bygge Bibelskolen, forlangte jeg at få en volontør til at køre bilen. Jeg havde kun en Toyota Highlux til at transportere alt på, så det blev til mange ture til floden efter sand og vand. Jeg ansatte en ung mand, Mika, som både var velbegavet og interesseret i arbejdet med de syge, så han lærte hurtigt at behandle for malaria, orm, dysenteri, tropesår og lignende. Det var også ham, der først fik en kliniklederuddannelse.

De nigerianske missionærer, som boede i de omkringliggende landsbyer, sendte ofte en syg til Dakka med et lille brev i hånden, eller de selv bragte dem ind. Fra en landsby kom de med en fødekvinde, hvor barnet lå i tværløje. Hende kørte jeg på hospitalet, hvor de lavede kejsersnit, og både mor og barn levede.

Min vigtigste opgave var jo at hjælpe vore kateketer med det, som de havde brug for til arbejdet. En af kateketerne blev selv syg. Der var kun en sti til hans landsby, så han gik de ca. 12 km. til Dakka med en sprængt blindtarm og 40 i feber. Vi bad for ham, og så fik han noget smertestillende. Næste morgen kørte jeg ham til hospitalet, hvor lægen bekræftede diagnosen. Han fik lagt et dræn, og to uger efter var han oppe igen. Den oplevelse bekræftede Guds omsorg for os på en hel særlig måde.

Joshuwa (en af kateketerne) måtte love ikke at prædike, før de gav ham lov til at bo i deres by, men han måtte godt lære deres børn at læse og skrive. I løbet af et par år havde han 84 elever. En dag han var med i marken for at hjælpe høvdingen i hans mark, som skik er, fik han lejlighed til at spørge, om han måtte få et stykke jord, hvor han kunne tilbede Gud, lige som de jo havde deres hellige lund. Det blev bevilget, og han fik en plads med et mango-træ lige over for den hytte, han boede i, så da det blev søndag, hængte han et stykke jern op i træet som kirkeklokke og ringede sammen. Det var så der, Joshuwa og hans familie holdt

gudstjeneste, men de var ikke alene. Kirkeklokken havde kaldt mange til, så uden at bryde sit løfte fik han nu lejlighed til at forkynde evangeliet. Da regntiden kom, spurgte de unge i læseklassen, om de måtte bygge et hus, hvor de kunne holde skole, og den blev så også brugt som kirke. De gamle sendte børnene i kirke, for som de sagde: »Nu er I blevet børn af bogen, og så skal I også læse i den«.

Nigerianske missionærer har forskellige evner lige som vi andre, så lad mig også fortælle om Johnatan.

Johnatan havde både lyst og evner til at behandle de syge. Da en ældre kvinde en dag var faldet og havde fået en lang flænge på det ene ben, insisterede han på, at hun skulle til Dakka for at få det syet sammen. Det tog sin tid at få dem overtalt, så klokken var 22.00, da han kom med hende på cyklen. Han havde hørt efter, da vi holdt kursus, så han vidste, at sådan en flænge skal syes, inden der er gået 24 timer. Jeg bedøvede, rensede såret og syede 26 sting. En uge senere kunne vi tage stingene, og der kom ingen betændelse. Det var med til at skabe tillid til Johnatan, og det budskab, han kom med. På Bibelskolen er der 3 fulde klasser og fire lærere, og det er en stor glæde at se den forandring, der sker med disse hjem i løbet af de tre år, de er på skolen. Men den gamle overtro har det med at dukke op igen, så bliv ved med at bede for de nye i troen.

I får ikke mere nu, men hvis I kommer til Års-møde, skal I få fortsættelsen.

Min sluthilsen her skal være: Trofast er Han, som kaldte jer, han vil også gøre det.

Tak for medleven og forbøn.

Rikke Vestergaard

